POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVOM

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1935

GOD. XIX BROJ 1

»GOSPINA KRUNICA«, glasnik štovatelja presv. Krunice, izlazi početkom svakoga mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 10, dobrovoljna Din 15, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — IZDAVAČ: dominikanska naklada »Istina«. ADRESA Uredništva i Uprave: »Gospina Krunica« Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalje pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

SIJEČANJ 1935 JANUAR

Opći kalendar			Dominikanski kalendar	
U	1	**Novo ljeto, Obr. Isusovo**	1	Obrezovanje Isusovo[1])
S	2	Ime Isusovo	2	**Ime Isusovo**[2]) Bl. Stj. Kv. Djev. (1530).
Č	3	Genoveva	3	Bl. Zdislava Berk. Ud. (1252).
P	4	Tito biskup	4	
S	5	Telesfor	5	
N	6	**Sv. Tri Kralja (Bogojav.)**	6	**I. Nedjelja mjeseca. Bogojavljenje**[3])
P	7	Marcel biskup, Valentin	7	
U	8	Severin	8	
S	9	Julijan i Bazil	9	
Č	10	Pavao pustinjak	10	
P	11	Higin (Nevesin)	11	
S	12	Arkadije, Ernest opat	12	
N	13	**1. po Bogoj.** Sv. obitelj	13	**II. Nedjelja mjeseca**[2]) **Sv. Obitelj.**
P	14	Feliks muč. (Srećko)	14	
U	15	Mavro	15	Bl. Franjo de Kapilas. Muč. (1648).
S	16	Marcel papa	16	Bl. Gundisalv iz Amaranta. Isp. (1259).
Č	17	Antun pustinjak	17	
P	18	Stol. sv. Pet. u R., Priska	18	
S	19	Kanut, Marije muč.	19	Bl. Andrija iz Peskijere. Isp. (1485).
N	20	**2. po Bogoj.** Fab. i Seb.	20	**III. Nedjelja mjeseca**[4])
P	21	Agneza	21	
U	22	Vincencije i Anastazije	22	
S	23	Zaruke Bl. Dj. Marije	23	**Sv. Rajmund de Penjafort. Isp.** (1275).[5])
Č	24	Timotej biskup muč.	24	Bl. Markolin iz Forlija. Isp. (1397).
P	25	Obraćenje sv. Pavla	25	
S	26	Polikarp b. m.	26	Bl. Margarita iz Ugarske. Dje. (1270).
N	27	**3. po Bogoj.**, Ivan Zl.	27	**Zadnja Nedjelja mjeseca**[6])
P	28	Ildefonso b., Julijan	28	Bl. Marija Mančini. Ud. (1431).
U	29	Franjo Saleski b.	29	
S	30	Martina dj. i muč.	30	
Č	31	Petar Nol.	31	

[1]) **Potpuni oprost za Treći Red i za članove Bratovštine Imena Isusova.**

[2]) **Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova.**

[3]) **Potpuni oprost za Treći Red te dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine.**

[4]) **Potpuni oprost za članove Žive Krunice.**

[5]) **Potpuni oprost za Treći Red i za sve vjernike ako pohode dominikansku crkvu.**

[6]) **Potpuni oprost za sve vjernike ako redovito mole u društvu s drugim triput sedmično po jedan dio presv. Krunice.**

GOSPINA KRUNICA

GOD. XIX. ZAGREB, SIJEČANJ 1935. BROJ 1

Prema vječnosti...

Nigda nije tako aktuelna misao na vječnost kao na prijelazu iz jedne godine u drugu. Ta misao kao da je sada sjela na raskršće dviju godina i silom hoće da joj poklonimo svoju pažnju. Kao za osvetu što smo je u dugom godišnjem hodu tjerali s našeg životnog puta, ona hoće sada da ima prvenstvo u našoj pameti, u našem srcu i u čitavom našem biću.

Pa kako da bar u ove dane ne shvatimo važnost takve misli, kad o njoj ovisi sudbina i određenje cijelog našeg života?

Nego, što je vječnost?...

Filozofi su se trudili da je potpuno shvate, učenjaci su tražili izraze da je što točnije odrede, ali uzalud! Ona se je otimala njihovom shvaćanju, izmicala se njihovom određivanju, jer je nedohvatna, neizmjerna, beskrajna... I upravo onda, kad im se je činilo da su joj se najviše približili, odjednom se je ona najviše od njih udaljila...

Međutim ipak dadoše joj nekakvu definiciju. Tako je Boecije rekao, da je vječnost skupno cjelovito i savršeno posjedovanje beskonačnog života. Dionizije, da je ona prostornost, koja vazda traje, besmrtna, nepromjenljiva, nepokvarljiva. Po sv. Bernardu vječnost je trajni dan, kojemu nigda veče ne dolazi. I tako redom rekoše o njoj najbolje što mogoše veliki duhovi i oštroumni mudraci... No sa svim tim, o njoj je malo i netočno kazano.

Zato i jest moguće najprirodnije o vječnosti govoriti u slikama. I božanski Spasitelj sve je velike istine odijevao u slike, priče i poredbe. Evanđelje naime govori da je narodu govorio u pričama, dapače da im nije ni govorio nego u pričama. Mnogima je moguće poznato ono poređenje vječnosti i njenog beskonačnog trajanja velikoj množini pijeska. Pretstavimo si naime dva svijeta tako velika, dapače neisporedivo veća nego naša zemaljska kugla. Jedan je od njih pun sitnog pijeska, a drugi sasma prazan. Sada zamislimo da neka ptica dođe jednom na godinu na svijet pun pijeska i uzme jedno zrnce te ga odnese na prazni svijet. Tko da izbroji broj godina koji bi se nanizao dok bi sav onaj pijesak iz punog svijeta bio prenesen u prazni? A tko bi tek nabrojio, koliko bi se godina htjelo za prijenos cijelog tog pijeska, kad ta jedna ptica ne bi dolazila svake godine, već svakih sto,

svakih tisuću godina po to jedno jedino zrnce pijeska? Pa ipak, sve to golemo vrijeme još ne bi bilo jednako vječnosti, bilo bi od nje mnogo manje, bilo bi zapravo ništa, jer vječnost je neizmjerna. Zato, kad bi sve to vrijeme proteklo, i sav taj pijesak bio prenijet, vječnost bi tek tada započinjala, ona bi bila ondje, gdje je bila prije nego je ona ptica prvo zrnce pijeska počela prenositi. I sve tako iz početka, bez kraja i konca...

Još malo u slikama!

Svaka stvar, kad joj nešto dodamo, veća je, a kad joj oduzmemo, manja. Kad nekoj duljini dodamo još više, ona je dulja, a ako joj nešto dignemo, bit će kraća. Sa vječnošću nije tako! Pokušajmo u svojoj pameti da vječnosti dodamo sto, hiljadu, milijun, milijun milijuna godina, i zar mislimo da će ona zato biti veća?... Ili ako joj oduzmemo toliko, da će biti manja?... Ni u snu! Ne može ona da bude ni veća ni manja, niti da raste niti da pada, jer je nepromjenljiva, uvijek ista i uvijek neizmjerna.

Mi nadalje vidimo kako je sve na svijetu podložno promjenama. Godišnja se doba svojim stalnim redom izmjenjuju i ponavljaju. Iza proljeća dođe ljeto, iza ljeta jesen, a iza ove zima. Poslije toplog vremena nastane hladno, nakon vedrine dođu oblaci, a poslije sunca eto kiše. Podižu se i zidaju ljudski stanovi, sela i gradovi: podižu i ruše. Upravo onako, kako kaže i naša narodna poslovica: »Vrijeme gradi niz Kotare kule; vrijeme gradi vrijeme razgrađuje«. Pa i kod samih ljudi ima toliko novosti i promjena! Jedni se rađaju, drugi umiru. Podižu se i nestaju vladari, knezovi i carevi. Pojavljuju se i iščezavaju, podižu i ruše i narodi i države. Hoće li tako biti i sa vječnošću? Ne će, jer je ona u sebi savršena, sebi dovoljna, nikomu podložna i zato nepromjenljiva.

Nego čemu ove teške i mučne misli?! Ni za što drugo nego da se sada na granici dviju godina sjetimo i što dublje uvjerimo o istinitosti onih riječi iz svete knjige Biblije: »Spomeni se posljednjih svojih i ne ćeš nigda sagriješiti«. Misao na vječnost jest roditeljka uzvišenih misli, plemenitih želja i velikih djela. Zato i jesu svi veliki ljudi, svi pravi kršćani sav svoj ovdješnji prolazni život promatrali pod vidom vječnosti — Sub specie aeterni. Pođimo i mi za njihovim primjerom, i onda će misao na vječnost, kolikogod inače u sebi strahotna i silna, biti izvor svega najboljega u našem životu.

A da se to tako doista zbude, jest najbolja želja, koju možemo našim čitateljima u novoj godini upraviti.

UREDNIŠTVO.

Krunica i sv. Dominik

U dominikanskim ljetopisima 13. vijeka ispričana je ova kratka ali značajna zgoda:

»... Neki stari kartuzijanac, naobražen i vrlo pobožan prema Mariji veoma ju je često molio, neka ga pouči, kako da joj omili. Jednog dana, dok je molio u crkvi, prikaže mu se bl. Djevica sjedeći na prijestolju pred oltarom. On joj se približi sa strahom i s poštovanjem i zamoli je plačući nek mu objavi svoju volju. A ona će mu

smiješeći se: »Ako mi hoćeš služiti kako ja želim, učini za mene ono, što se čini za onoga, koga se ljubi«. On će joj na to: »A što, moja Gospo?« Ona mu odgovori: »Koga se ljubi, onoga se hvali i časti«. On poče na to plakati, a Marija će mu: »Idi k Braći, i oni će te poučiti«. A kad je zapitao, kojoj Braći mora ići, ona doda: »Idi k Braći Propovjednicima, to su moja Braća i oni će te poučiti«.

Ova zgoda na prvi mah nema ništa naročito, ali kad je bolje ispitamo, ukazuje nam se puna pouke i značajnih osebina.

Utemeljitelj naime Propovjedničkog Reda, sv. Dominik za svakoga je, a napose za one koji su postali njegova djeca, uzor, koji je zamislio jedan novi oblik redovničkog ideala i jedan novi način kako

da se čovjek pripravi za taj najuzvišeniji apostolat, te kako da ga ujedno što plodnije vrši. No on nije samo zamislio taj ideal, on ga je i vršio. Nije naime sve u zamisli. Život je važniji. A Dominik je živio kao savršeni uzor.

Međutim ništa nije tako korisno za jedan red sa sedamstoljetnom prošlošću, kao to da bude u što užoj i češćoj vezi sa davnim vremenima, u kojima se je dotični red porodio. Ništa jače ne potiče na nasljedovanje nego promatranje zamamne pojave onoga, koji nije samo zamislio nego je također duboko živio životom svog divnog ideala.

*

Crkva mora u svim burnim časovima ljudske prosvjete da doskoči novim potrebama čovječanstva na putu obnove. Krist Crkvi u takvim odlučnim trenucima šalje čudesne svece prema kojima se kroz neko vrijeme okreće čovječanstvo da mu oni ukažu put.

Takva jedna pojava bio je i sv. Dominik.

Svojim velikim i sjajnim umom, te svojim srcem koje je gorjelo kao žarka svijeća on je shvatio golemu potrebu svoga vremena. Uvidio je, da će i u njegovo vrijeme, a i u buduće na duše navaljivati tama i zabluda.

Gdje neznanje vlada, smrtonosna zabluda uvlači se u najtajnija skrovišta duše. Da se rastjera tama, treba trajnog prodiranja svijetla. A takvo je poslanje njegovo i njegovog Reda.

»Istina!« to će biti njegova lozinka. On će joj biti vjerni vitez. Nju on ljubi s nekom plemenitom strašću. Traži je, proučava, razmatra danju i noću. Njom mu je ispunjen duh, srce, cijela duša, tako da se od njezine punine prelijeva.

Ali istina, koju on posjeduje i dijeli, nije bilo koja stvar. To je živa osoba, sam Isus Krist, svijetlo svijeta. Isusa Krista on propovijeda, kao negda dvanaest apostola. I to njegovu nauku, njegove primjere, njegovo otajstvo duboko i potpuno. On odgaja duše prema Evanđelju, koje je na taj način postalo živo i prisutno. U središtu njegova propovijedanja i ono što ga bez prestanka oduševljava jest Isus i njegova sveta Majka. On propovijeda njihov život. Nabrajajući njihove radosti poigrava od veselja. Ništa on ne ispušta i ništa ne zanemaruje. Ali njegovo se propovijedanje najdulje i najradije zaustavlja na žalosnim postajama Otkupljenja i njegova osjetljiva duša provali u plač. Njega svega obuzme sveto ufanje, a ujedno s njime i njegove slušatelje, kad opisuje pobjedničku moć svog ljubljenog Učitelja i kad govori o Otajstvima slave.

*

Dominik prekida svoje propovijedanje jedino zato, da se na samo razgovori sa svojim Bogom primajući božanska otajstva.

Srce mu se razgara, da mu riječi budu žarče pa da što bolje rasvijetle duše.

Noći provodi sam u crkvi gdjekad pred svetohraništem, a gdjekad pred oltarom Marijinim upravljajući joj bez prestanka pozdrav: »Zdravo Marijo«.

Iz tog je izvora potekla Krunica: iz goruće pobožnosti i iz vatrenog propovijedanja. Tu se je Krunica porodila.

A kao što izvor nije još rijeka, i kao što zrno još nije stablo, tako i bogoljubnost i propovijedanje Dominikovo tijekom vremena je bilo u svim pojedinostima od Crkve određeno onako kako mi to danas vršimo. Međutim svakako u sv. Dominiku je taj cvijet pobožnosti bio oplođen, u njemu je taj plod bio zametnut. Stari i sigurni dokazi potkrepljuju vjernu predaju, koja Dominiku pripisuje osnutak bitne sadržine presv. Krunice, koju je čitav Red vjerovao, nju proživljavao, nju propovijedao. I Crkva je to službeno dominikanskom Redu priznala, povjerivši mu to bogato blago, da ga dijeli cijelom čovječanstvu.

A. R.

Na euharistijski kongres u Ljubljanu!

Pak već sada poziv! Tako će sigurno mnogi uskliknuti, kad ugleda gornji naslov. Pa da! Već sada počnimo da se pripravljamo na što svečaniju i plodniju proslavu euharistijskog Kralja u Ljubljani. Mnogostruka treba da je ta priprava i unutarnja i vanjska i moralna i materijalna. Prvenstveno pripravljajmo se molitvom. Molimo da euharistijski Isus blagoslovi proslavu, koja se u prvom redu njemu priređuje. A molimo također već sada, da plodovi te proslave budu što obilniji u duhovnom našem životu. Dapače već unaprijed nastojmo dušu obogatiti duhovnim dobrima, pak da nju kao najljepši dar možemo da poklonimo Kralju na kongresu u Ljubljani. U tu svrhu budimo spremni i na žrtve.

Nije doista nužno da svatko ide tamo, ali s malo dobre volje, i ako već sada počne sakupljati i žrtvovati se, mnogi će moći sakupiti potrebitu svotu, koju inače u par dana ne bi mogao smoći. Zato, tko ikako može nek se već sada sprema na polazak u Ljubljanu, a koji ne budu mogli ići, neka kod kuće u molitvi prose za što bolji uspjeh kongresa. Već je osnovan odbor za priređenje kongresa, koji je sastavio proglas na sve katolike u našoj državi, koji proglas u cijelosti donosimo:

KATOLICIMA U JUGOSLAVIJI

Prema zaključku katoličkog episkopata u Jugoslaviji najtoplije vas pozivljemo na

II. EUHARISTIJSKI KONGRES

koji će se za čitavu zemlju održati u Ljubljani u dane 28., 29. i 30. lipnja 1935.

Dodjite, da zajednički posvjedočimo svoju vjeru u Boga i Gospodara našega u Presv. Oltarskom Sakramentu!

Zar nije današnje doba, kad gledamo u svijetu u jednu ruku tako malo mira, unutrašnjeg zadovoljstva i tihe sreće, a u drugu ruku toliko nesigurnosti, tamnih slutnji i teških briga, gotovo nezgodno za priredbu tako velikog vanjskog sjaja? O, ne! Ta baš usred tih teškoća i nevolja našeg doba stoji Spasitelj naš Isus Krist, kao nekoć sred svog izmučenog naroda i svima nama, kojima su oči mutne od

zabrinutosti a uši zaglušne od jadanja, ljubezno dovikuje: »Dođite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti« (Mt. 11, 28).

Poslušajmo taj mili glas, koji nam obećaje olakšanje i snagu, sakupimo se kao ovce oko svog Dobrog Pastira i recimo odano sa sv. Petrom: »Gospodine, kome ćemo ići? Ti imaš riječi vječnoga života. I mi vjerujemo i znademo, da si Ti Krist, Sin Božji« (Iv. 6, 68, 69). Istina je, koju se zanijekati ne može, da je i u vremenitom pogledu spas naroda samo u Kristu, Spasitelju svijeta, jer sretan narod, kome je Gospodar Bog njegov« (Ps. 32, 12).

Tu sreću tražimo za sebe i za svoj narod u krizi današnjeg doba. Naći ćemo je jedino u Kristu. Današnja naime kriza nije toliko kriza kriza kruha, jer kruha imade na svijetu u izobilju. Nije toliko kriza rada, jer rada i zaposlenosti našlo bi se na svakom koraku. Danas se radi o krizi duša i zato postoji nered u svijetu, zato gladuju milijuni pokraj nepravednog izobilja. Kriza vlada u dušama, radi toga je nesuglasje, nemir i mržnja. Iz ove krize duša jedan je samo izlaz, a to je Onaj, koji je kazao o sebi: »Ja sam put, istina i život« (Iv. 14, 6).

Krist u Presvetom Oltarskom Sakramentu je naš novi život. Iz njega crpimo snagu u poteškoćama, pouzdanje u kušnjama, nadu u potištenosti, veliku pobjedonosnu ljubav prema Bogu i prema bližnjemu. Takova je ljubav izvor mira u narodu i među narodima. U takovoj će se ljubavi naći prava pomoć u tolikim nevoljama i ispravno rješenje u zamršenim pitanjima. Mi moramo i mi hoćemo poraditi, svaki prema svojim silama, da se svjetska nevolja olakša bar u našem narodu i to po Isusu, jedinom našem Spasitelju. Stoga dođite svi koji vjerujete, da je Isus Krist u Presv. Olt. Sakramentu među nama istinito prisutan. Pozivljemo sve bez izuzetaka, a na prvom mjestu radne staleže, koje težina današnjih dana najviše bije, da potraže u Isusu put, kojim će izaći iz nevolja. Pozivljemo katoličku inteligenciju, da u Isusu traži i nadje istinu usred današnjih zabluda. Pozivljemo napose omladinu, da bi našla u Isusu život istine, ljepote i sreće. Dođite da priredimo Isusu, našem Spasitelju, pobjedonosno slavlje! Dođite, poklonimo se u molitvi i ljubavi Bogu našemu, koji među nama prebiva!

Dođite i združimo se s Isusom, koji je kruh života i sjedinimo se po Njemu u međusobnoj ljubavi i trajnom miru!

Već sada pripravljamo svoja srca molitvom, pobožnim slušanjem sv. Mise, poniznim primanjem sv. Pričesti i svetim žrtvama na velike dane kongresa, da to budu doista dani, koji će po Presv. Euharistiji otvoriti našemu narodu izvore vrhunaravnog života i donijeti blagoslov domovini našoj.

U Ljubljani, na blagdan Krista Kralja 1934.

Dr. GRGUR ROŽMAN
biskup Ljubljanski

Dr. JOSIP SREBRNIĆ
biskup Krčki
pretsjednik odbora za euh. kongrese.

Osjetila je toplinu Božića . . .

Tiha, plava Nevenka plače. Uznemirena je talasima duševnog bola. Osjetljivu joj dušu razdire grubost nečuvstvenog svijeta. Kad je zapljusne hladni val materijalnosti, zazebe je pri duši. I sada je zaplakana.

— Život je gorak! . . . i najmanju slast otplaćujemo stostrukim bolima i razočaranjima. Svijet objeđuje nevine, najmilije osobe se rastavljaju, najvjerniji i najdraži se iznevjere, rad ne nosi priznanja, a i rijetko je uspješan . . . Mladost . . . ljubav . . . život . . . sve je to

samo bol izražena u drukčijim oblicima. Tako je mislila djevojka prostrta, sklopljenih ruku, pred Djevičinom slikom. Sunčeva zraka je prodirala u sobu. Išla je tijelom djevojke i zaustavila se na licu, osvjetlivši joj plave oči, koje su bile upravljene na Djevicu. Žudila je za mirom duše i za blaženstvom ideala. Bila je spremna na sve žrtve samo da postigne zadovoljstvo. Jer su njenu nutrinju još lomili bolovi prošlih dana. Biće milo i drago ostavila ju je. Duša, s kojom se je nadala biti sretna, odalečila se. I ona je osamljena, ostavljena . . .

. . . Sada moli Djevicu da joj nadahne ideal koji će ispuniti svu njenu dušu i zadovoljiti je.

Djevica svojim pogledom ko da je sjeća siročadi. Anđeoskim smiješkom izražava blaženstvo što se osjeća u radu za bespomoćne i slabe — za duše bijednih.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Nevenkinom dušom prostruji osjećaj nebesnika. Razumjela je Majku: Njenu želju da se brine za svu dječicu na zemlji. I ona odluči: »Majko sviju zemnika, nastojaću da pomažem svu Tvoju dječicu. Nek svi osjete cjelov Tvoje ljubavi i miris Tvojih kreposti, te budu ko proljetni nedužni cvjetići. Svi da Te slavimo, Kraljice cvijeća...«

Blage oči Majke razlijevale su njenom dušom nebesku radost, topli osmjeh izražavao je puninu zadovoljstva nad svojom kćeri a ovo uzajamno milovanje zanosilo je dušu Nevenkinu.

*

Nevenka je održala obećanje.

Vjetar je sjekao i zviždao zrakom ko sik zmije, a ona je odlazila potleušicama i drvenjarama siromaha. Unosila je mir i blaženstvo vedrinom svoje duše i toplinom iskrene riječi, a darovima ublažavala bijedu. Snijeg je praminjao poljanama, zatrpao svaki cvijetak, a ona je ko najmirisniji cvijet odrazivala ljepotu svoje kršćanske duše.

Krijepila ju je snaga Marijina i ljubav mladog srca. Često ga je ogrijavala toplinom duševnog razgovora. Molila je.

... Nevenka je bila zadovoljna. Bola, pregaranja i razočaranja nije bilo, jer je svaka težina bila draga stepenica k Marijinoj milosti.

I danas je sretna. Da, sretna. Jer što je dalje od zemaljštine, tim joj je srce mirnije. Što više dobra čini, zadovoljnija je. Ali nikad nije dosta. Eto: danas se je odrekla posljednje suvišne stvari. Prodala je lasičino krzno i novcem kupila božične darove za jednu sidomašnu obitelj. U tu obitelj je bijeda unosila nemir, neslogu i vjerski indiferentizam. Ona je sve to uništila i donijela mir i sreću. Goropadnog, zlovoljnog i uvijek tmurnog oca je tako pridobila da dnevno kleči pred kipom Djevice i — moli krunicu, a ne posjećuje više krčmu.

Suton je pao. Studen vedre badnje večeri zapljuskuje lica prolaznika. Nevenka utrenikom brza k svojim prijateljima. Nosi kršćanskoj obitelji nježnost i čar Božića: čistu dušu i božične darove. Snježne pahuljice ko da se otapaju u njenoj blizini od topline ljubavi.

— Nađe ih u molitvi. Siromašna se obitelj utekla jedinom bogastvu svoje duše i prosipala ga uoči Isusova dana. Djeca su molila s čežnjom za darovima malog Isusa, a roditelji su vruće preporučivali Novorođenčetu i Njegovoj Majci sebe i djecu. Nevenka je s njima molila.

Poslije molitve stane djeci pričati o dobroti malog Isusa koji noćas dariva svu dobru djecu.

— Slušajte oca i poštivajte majčicu. Molite se Bogorodici i ljubite Isusa te će i vas darivati.

Djeci se zakrijese oči od ushićenja. I oni bi mogli dobiti darove! Oh, sve su spremni učiniti da dobiju one predmete koje su bogata djeca u školi nabrajala da će dobiti.

Roditelji su bili veseli u tom ushitu djece. Samo ih je boljelo što doista nemogu darivati djecu.

Nevenka otvori svoj zavežljaj. Stane na sto redati predmete za djecu i roditelje.

Svi zapanjeni umukoše... Ali najednom, ko po zapovijedi, zakliknuše djeca: »Božićni darovi malog Isusa«.

I u sitne niske sobice, u mračni uski hodnik, u tmurnu kuhinju ovih siromaha zalije se val veselja i radosti dobrih duša. Otac je ko obijestan dječak trčao od jednog ugla u drugi noseći na rukama nejako dijete. Djeca razigrana, blažena visoko su u zrak mahala darovima. Majka je zaplakana od milja zagrlila Nevenku i zahvaljivala njoj i Majci na dobroti.

Nevenka je sada osjetila najveću slast. Duša joj je bila ispunjena toplinom nauke Djetešca iz betlehemske špilje i uzdignuvši pogled nebu, zahvaljivala se na sreći.

U taj čas se razlijegala snježnim poljanama ponoćna zvonjava. Zrakom su snažno, blagotvorno i sveto pjevali glasovi Onoga koji je došao na svijet sve podnijeti, žrtvovati se da spasi ljude svojom naukom ljubavi.

Nevenka je osjećala cjelove Božje Ljubavi i gorjela željom da poleti u zagrljaj božanskom Djetešcu.

Zvonimir Malić.

Hodočasnica

Od Đenove do Pize putovala je u drugom razredu, punom putnika, stara gospođa koja se upravo vraćala iz Lurda. Puna svetih utisaka nije mogla a da ih drugima ne priopći. Putnici su je pažljivo slušali. Međutim dva mladića namigivahu jedan drugome i podsmijevahu se. Ta oni su od onih... viših, naprednijih. Više nijesu mogli šutjeti i jedan zapita:

— Rekli ste, gospođo, da ste bili u Lurdu.

— Da.

— Što ste vidjeli?

— Mnogo stvari, i to lijepih i udivljenja vrijednih.

— Nijeste li možda vidjeli Gospu?

— Da, vidjela sam.

— I sv. Josipa?

— I njega.

— Možda i pastire?

— Da, i pastire.

— Onda ste sve vidjeli!

— Uistinu ne sve! Falio je samo magarac i vol: ali evo imam i tu sreću da ih nalazim ovdje u vlaku. Sad sam zadovoljna.

Posramiše se i odoše, a gospođa nastavi pripovijedanje.

Priopćio M. B.

IZ CIKLUSA »BIJELE STAZE«

1. MOJA PJESMA

Htio bih, da bude jedna bijela staza,
Što će vodit ljude do božanskog vrela;
Vesela il tužna, dračava il cvjetna
Neka samo priča, što je na njoj srela.

Htio bih da nađe onu iskru svijetlu
Iz očiju Božjih, što je negda pala,
Koju krije zemlja, nasmijano nebo
I sve duše čiste, ljepše od kristala.

I da bude akord zabačene himne,
Što je prvi ljudi uzdizahu Bogu,
Da dodirne njime uspavane žice
Zalutalih duša, i da reći mogu:

Sve se skrilo u njoj — ko u oceanu,
Sve se grije na njoj — ko na zraci sunca;
Vječnih je ljepota ogledalo bistro
I obrisa žarkih nebesnog vrhunca.

Obasjana svijetlom betlehemske noći,
Ovijena sjetom Križa golgotskoga:
Moja bijela staza tako uzvišena
Samo za tim ide — da proslavi Boga.

2. MI

Mi u sjeni Božjeg rodismo se Drva,
U duši nam ruže vječnih njiva mîre;
Sinovi smo svijetla, premda su nam oči
Ovijene često gorkom suzom mìre.

Poći nam je stazom kuda drugi neće,
Uzljubiti drače bez mirisnog lista;
Mi smo ipak sretni, što u nama sjaji
Sve divnije slika Razapetog Krista:

Na glavi nam tajni diadem od trnja,
U ruci nam žezlo muke Isusove;
Smiju nam se, da smo zastarjelih snova
Ko da misli Božje nijesu uvijek nove.

Mi na ovom krvnom žrtveniku svijeta,
Što je bio kao znak sramote dignut:
Žrtvovasmo sebe s Janjetom bez ljage,
Po nama da mnogi mogu k Njemu stignut.

A kad jednom dođe privlačiva vječnost,
Krunu ćemo dobit blistavu i svetu;
U ruci nam palme pobjede i slave
Kazivat će sreću sakrivenu svijetu.

Fra Rajmund Kupareo O. P.

Jedan važan i potreban pothvat

Pod uredništvom svećenika hvarske biskupije vlč. Josipa Kirigina ,a u nakladi Hrvatske knjižare u Splitu počeo je prvom nedjeljom adventa, dakle nastupom nove crkvene godine, izlaziti liturgijski časopis »Život s Crkvom«. Već sam naslov ovog časopisa tumači njegov smjer. Kaže naime da će iz prebogatog vrela svete liturgije crpsti sredstva za vjersku obnovu u najširim krugovima našega naroda. Jer za mnoge je liturgija upravo zatvorena knjiga. Samo je mali broj običnih vjernika iskorištavao neiscrpno duhovno blago, koje ona u sebi krije. Žalosno je doista vidjeti, kako mnogi vjernici, naročito iz naščeg puka, prisustvuju svetim obredima, napose sv. Misi, koja je središte i duša čitave liturgije, hladno i bešćutno. A liturgija je tako topla i živa, život sam. Ona ima u sebi golemu moć, da obnovi i podrži sav naš duhovni život. To se je već odavno vidjelo po katoličkom svijetu, te se je zato nastojalo na liturgiju, na pobožnost same Crkve, osloniti sve druge privatne pobožnosti i duhovne vježbe vjernika. U tome cilju nastali su u mnogim zemljama, naročito u Njemačkoj, Belgiji i Holandiji pravi pokreti, koji su išli za tim, da se opet vrati liturgiji prvenstveni položaj u sklopu cijelog vjerničkog duhovnog života. Liturgija, kako joj i samo ime govori, jest djelo naroda, skupa sa svećenikom, zajednička služba svih vjernika. Ona je skupni čin poklona, hvale i molitve Svevišnjemu. O tome nam govori i sam postupak i način u svetim liturgijskim činima, napose u svetoj Misi. Pa kad je tako, nemamo ništa drugo nego da ponovno pozorno saslušamo ono, što nam Crkva govori, ono što je ona govorila kroz vijekove ,a što govori i danas. Taj njezin glas ujedno mekan i strog, blag i potresan, iskren i odlučan, svet i ozbiljan stvarao je uvijek svece, pak je kadar da ih stvori i danas. I doista, u svim onim zemljama, u kojima je liturgijski pokret äiv i dubok, već se opažaju utješni plodovi pojačanog vjerskog života na svim poljima privatne i javne katoličke djelatnosti.

Zato moramo svi iskreno da se veselimo ovoj novoj pojavi u našoj katoličkoj štampi. Ali ne samo da se veselimo nego da taj pothvat svesrdno poduprema. A poduprijet ćemo ga, ako sami budemo dobavljali te male oblikom, ali sadržinom znatne sveščiće, koji će nam svakonedjeljno dolaziti do pokrenu naše duhovne ener-

gije. I ne će nas oni jedino nedjeljom buditi na revniji vjerski život, nego ćemo u njima moći naći kroz cijelu sedmicu hrane, koja će taj naš vjerski život podupirati, popunjati, usavršavati. A također budimo apostoli u našoj okolini i nastojmo proširiti taj tako potrebni časopis što više. Pak onda će se i kod nas, kao i u drugim zemljama vidjeti plodovi svega toga rada i nastojanja. Mi smo naime još uvijek tek u nekim počecima liturgijskog pokreta. Pa ipak već se je mogao da zapazi plodonosan utjecaj tih početaka. Zato ustrajmo na tome putu. Časopis »Život s Crkvom« znači jedan veliki i snažan korak u našem liturgijskom gibanju. Nemojmo zato, da radi naše nemarnosti i neodaziva to djelo propade. Pa ako bude to nastojanje i vezano uz koju malu žrtvu, nemojmo ni pred žrtvama prezati. Jer te žrtve uvijek su neznatne prema duhovnom dobru što nam ga sobom nose.

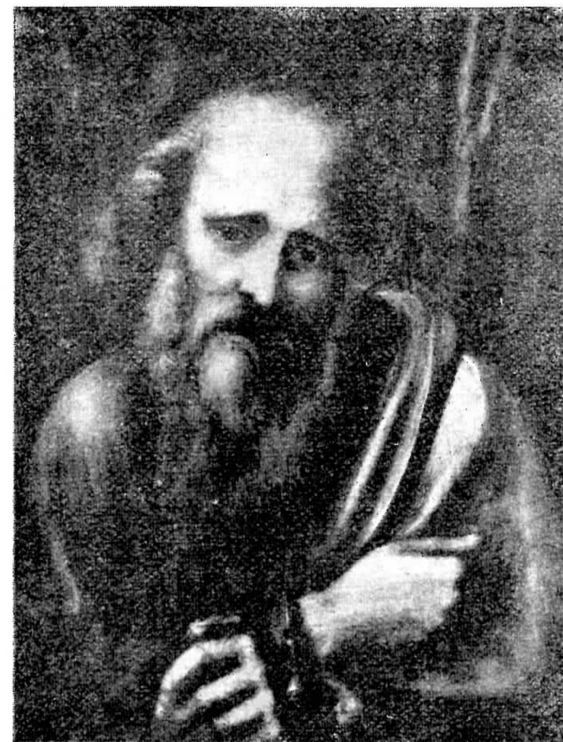
Sv. Antun opat i pustinjak

(Blagdan 17. siječnja)

Pustinja je oduvijek privlačila ljude. Imala je naime ona vazda u sebi neku otajnu i nepoznatu silu, kojom je ljude zvala k sebi na sabranje, na počinak i na okrepljenje. Pojavom kršćanstva ta urođena ljudska težnja dobila je jedan dublji, plemenitiji smisao. Sljedbenici su naime Kristovi shvatili, kako će u pustinji lakše, nesmetanije i potpunije moći ispunjati Kristov poziv na savršeni život i na provođenje evanđeoskih savjeta. Zato vidimo već u prvim kršćanskim vjekovima kako mnogi ostavljaju svijet, posjed, časti i sva uživanja zemaljska, te kako iz jedine želje za što savršenijim nasljedovanjem Krista odlaze u pustinju, da tu u osami, molitvi, pokori i šutnji na svom životu ostvaruju ideal evanđeoskih kreposti.

Među tim drevnim pustinjacima ističe se kao sjajna zvijezda pustinjak Antun. Rođen je u god. 251. u Komonu u Gornjem Egiptu od bogatih roditelja, te je svoju prvu mladost sproveo udovoljavajući svim mušicama svoje razmažene naravi. Međutim obilazeći veliki posjed svojih roditelja susreo se je s ljudima, koji su se pred progonstvom cara Decija bili sklonili u pećine i grobnice egipatskih bregova. Susreti njegovi s tim pustinjacima i pokornicima bivahu sve češći, i oni mu pričahu o svom prošlom životu i o unutarnjoj sreći, što je uživaju provodeći svoje dane u molitvi i u odricanju. Želja za takovim životom rasla je u njemu sve više, a jedna nenadana činjenica ubrzala je njeno ostvarenje. Umriješe mu naime u kratko vrijeme i otac i majka, te on ostane sam u obitelji sa svojom jedinom sestrom. S jedne mu se je strane sada otvarala mogućnost, da kao neovisan gospodar uživa sve ugodnosti svoga bogatstva, a s druge ga je pak strane zamamno zvala šutnja i sreća pustinje. Kamo će se prikloniti taj 20-godišnji mladić? Hoće li on poput onog bogatog mladića u Evanđelju, koji se nije odazvao Kristovu pozivu k savršenom životu, »zato što je bio vrlo bogat« otići od Krista, ili će naprotiv pripravno prigrliti siromašni i pokornički kršćanski život? Na tom raskršću života Antun se pripravno odazvao pozivu svoje savjesti, preko koje mu je govorio

Krist. Doslovno po Kristovu savjetu: »Idi i prodaj sve, što imaš, i daj siromasima, te dođi i slijedi mene«, Antun je sve razdao nevoljnima, te konačno pošao k svojim prijateljima pustinje, da poput njih siromašan slijedi Krista siromašna i Boga izabere jedinom svojom baštinom. Radosno ga primiše pustinjaci te ga učahu onom svladavanju tijela i duha, u kojem su se oni kroz duge godine vježbali. Dan mu je prolazio u napornom radu uz kratak počinak na goloj zemlji, a noć je provodio u molitvi i u pjevanju psalama. Srce je raslo u grudima

Sv. Antun pustinjak (Naslikao Corregio)

starih pustinjaka, što je k njima došao mlad čovjek, koji je u sebi već imao razbor i kreposti najstarijih, te su Bogu zahvaljivali, što će taj njihov učenik biti ne samo ravan njima, nego što će monaškom i pustinjačkom životu dati novog zamaha i novog unutarnjeg uređenja. I ta ih nada nije prevarila. Antun je naskoro od učenika redovničkog života postao učitelj, te se je u svojoj tridesetpetoj godini života odvojio od ostalih pustinjaka, da zađe još dublje u pustinju, te se tako što bolje pripravi na svoj poziv obnove redovničkog života. A kušnja mu nije falila. Pakleni je duh na svaki način nastojao da ga odvrati od Božjeg puta te mu je svakojakim napa-

stima gledao da omrzi život pokore i osamljenosti. Napastovao ga je na taštinu, na osjetljivost, na oholost, ne ono od česa je bio pobjegao u svijetu, sada kao da se je k njemu bilo povratilo u pustinju. No on je ustrajao. Poslije borbe od dvadeset godina u svojoj duši sa sotonskim iskušenjima, on je postao pobjednik. Tijelo je doista stradalo, ali duh je pobijedio. Oni koji su došli da ga pohode nijesu više pred sobom vidjeli čovjeka u svojoj najboljoj snazi, već prikazu koja je više sličila sjeni nego živom biću. Kosa mu je bila posijedila, lice sablasno omršavjelo, a pokora i odricanje izmijenili čitavu njegovu pojavu. Ali mu se je zato duh bio neobično obogatio. Zato su i dolazili sada k njemu učenici, da, kao što je on negda k starim pustinjacima išao, primaju od njega duhovnu hranu. Posjedavši do njegovih nogu gutali su riječi ispunjene mudrošću i blagošću, koje su na njihove duše ljupko padale poput riječi samog Gospodnjeg evanđelja. Tako je on donekle napustio svoj dosadašnji samotni život, da može svojom poukom i savjetom koristiti egipatskim pustinjacima, da se ne bi njihov život radi neznanja i neupućenosti izrodio i udaljio od onog ideala prema kojem treba da bude upravljen život redovnički. Tako je Antun postao nekakav otac drevnog monaštva odgojivši čitavu vojsku savršenih i uzornih redovnika, kojih je primjer vukao k sebi nove sljedbenike, i koji su trajno ostali kao divan primjer svim redovnicima poznijih vjekova sve do danas.

Ispunivši tako tu važnu zadaću, opet se je on povukao u duboku pustinju da sam sa svojim Bogom sprovede ostatak svoga života. Međutim ipak i sada je vodio brigu o ostalim redovnicima u pustinji, te je od vremena do vremena dolazio k njima da ih posjeti i da im dade koju pouku o duhovnom i redovničkom životu, a te su se pouke kasnije pronosile od jedne do druge pustinje. Dapače se je dva puta pojavio u samom gradu Aleksandriji, kad je to tražila potreba Crkve i vjernika. Jedamput, da ohrabri kršćane u progonstvu koje je bilo nastalo, a dapače da se i sam ponudi na mučeništvo, a drugi put da se opre krivovjerju Arija, koji je svojom naukom trovao vjernike, a dapače bio pokušao da svoje krivovjerje proširi među samim pustinjacima i redovnicima u Egiptu.

Ispunivši tako odlično zadaću svoga života, pun godina i zasluga, u dubokoj starosti od 105 godina, promijeni svoju zemaljsku domovinu sa vječnom. Dugo se je još iza njegove smrti osjećao utjecaj njegovih riječi, a nadasve njegovog primjera među tadašnjim redovnicima i pustinjacima. Njegov je život vrijedio kao nekakvo živo evanđelje među tim ljudima. To nam najbolje dokazuju ove riječi njegovog suvremenika sv. Atanazija, koji u opisu života sv. Antuna upućena tadanjim redovnicima kaže: »Ja znam, da, iza kako ste ispunjeni živim udivljenjem prema ovom mužu, vi želite nasljedovati njegov način života. Njegov je život doista uzor koji se može predstaviti monasima. Čitajte ga dakle ostaloj braći, eda oni nauče, kakav treba da je život monaha.«

S. L.

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Smrt senjsko-modruškog biskupa dr. Starčevića. Teška je tuga pala na senjsko-modručku biskupiju dne 24. studenoga uslijed smrti njenog omiljenog nadpastira dra. Ivana Starčevića. Napose zato što je njegova smrt došla tako naglo i neočekivano. Samo par dana bolovanja i zaslužni je pokojnik već bio mrtav. Međutim on je ipak smrt dočekao pripravno od ruke Božje, okrijepljen svetim sakramenitma i posljednjim vjerskim utjehama. Kroz dvije godine što je kao biskup bio na upravi svoje biskupije dr. Starčević je za nju učinio neobično mnogo. Među posljednjim važnim djelima napose treba istaknuti obnovu biskupskog sjemeništa. To ga je stajalo velikih napora i krajnjih žrtava ali on pred važnošću tog koraka nije prezao ni pred kakvim poteškoćama. Takodjer se je mnogo brinuo da podigne vjerski život puka putem pučkih misija i širenjem katoličke štampe, što najbolje dokazuje pokretanje katoličkog tjednika »Istina« na Sušaku, pri čem je pokojni biskup imao mnogo udjela i zasluga. Prije nego je postao biskupom obavljao je mnoge službe u biskupskom gradu Senju, a za vrijeme bolesti svoga pretšasnika biskupa dra. Marušića bio je imenovan god. 1930. njegovim generalnim vikarom, dok je iza njegove smrti bio izabran kapitularnim vikarom. Tu je službu vršio sve dok ga Sveti Otac nije pozvao god. 1932. da zasjedne na starodrevnu stolicu senjsko-modruških biskupa. Koliko su svećenici i vjernici voljeli svoga pastira i pravog oca najbolje se je vidjelo prigodom sprovoda, kad se je veliki dio biskupije slegao da ga za zadnji put isprati. Sprovod je vodio zagrebački nadbiskup koadjutor dr. Stepinac, a prisutni su bili takodjer krčki biskup dr. Srebrnić i ljubljanski dr. Rožman. Pokoj mu u Kristu!

Liturgijski kongres za cijelu Italiju. Nedavno je održan u Đenovi liturgijski kongres za cijelu Italiju, kojemu je predsjedao tamošnji nadbiskup-kardinal Minoretti. Sveti je Otac Pio XI. poslao kongresu svoje pismo, u kojem ističe važnost liturgijskog pokreta u djelu spasavanja duša. Kao glavni predmet raspravljanja uzeta je molitva u koliko je liturgija i u koliko se u njoi odrazuje katolička istina i život Isusov te u koliko ona vezuje duše vjernika sa svećeničkom hierarhijom Crkve.

U Vašingtonu protestiraju protiv progona katolika. Kako je poznato poslije kratkotrajnog primirja u Meksiku su opet počeli da s novom žestinom progone katolike. Na taj nečovječni postupak meksičkih vlasti žestoko su odgovorili katolici u Sjedinjenim Državama na čelu sa svojim nadpastirima. Tako se je tu skoro u katoličkoj katedrali u Vašingtonu skupilo 3 kardinala, 9 nadbiskupa i 66 biskupa, koji su oštro osudili to proganjanje katolika, koje potsjeća na prve vjekove kršćanstva, te su ujedno pozvali vjernike da se mole za svoju progonjenu braću.

Međunarodni pravnički kongres u Rimu. Sredinom mjeseca studenoga održan je u Rimu međunarodni kongres svjetovnog i crkvenog prava i to kao proslava 1400. godišnjice cara zakonodavca Justinijana i pape zakonodavca Grgura IX. Tom su se prilikom našli na okupu mnogobrojni učenjaci iz svega svijeta. Na koncu kongresa papa ih je primio u svečanu audijenciju, te ih zamolio neka nastoje oko ukidanja svih zakona, koji su protivni Božjim zakonima, neka šire međusobno povjerenje i ljubav i neka mole za sve ljude, da imadu rada i kruha.

Veliki borac za katoličku istinu. U posljednje vrijeme veoma se je istakao minhenski nadbiskup-kardinal dr. Faulhaber svojim propovjedima u katedrali u Münchenu, gdje ga je slušalo do 8000 vjernika. Napose je ustajao proti pretjeranostima narodnosnog pokreta u Njemačkoj, koji ide za tim da odbaci samog Kri-

sta, za to što bi se tobože njegova nauka protivila težnjama i napretku njemačkog naroda. Da dokaže neosnovanost i bezumlje takovog mišljenja kardinal se je pozivao također na oporuku samog pokojnog Hindenburga, koji je naglasio, da se nauka Isusa Krista ima čuvati kao najveća svetinja.

Umro glasoviti crkveni učenjak. Baš za vrijeme održanja međunarodnog pravničkog kongresa u Rimu, prošlog mjeseca, studenoga, umro je dne 18. toga mjeseca kardinal Petar Gasparri, koji je na tom kongresu održao jedno predavanje. Premda je umro u dubokoj starosti, ipak je njegova smrt osjetljivi gubitak za Crkvu, za koju je radio mladenačkim oduševljenjem i ustrajnošću za čitavog života sve do svoje smrti. U svom životu vršio je mnoge važne službe, napose kao papin poslanik i nuncij u raznim državama po svijetu. Osobito se je istakao za vrijeme svjetskog rata kao tajnik za vanjske poslove pape Benedikta XV., kojemu je bio desna ruka u svim pothvatima na djelu mira i na na ublaženju rana ratom zadanih. Radi njegovih sposobnosti na mjestu tajnika za izvanredne poslove zadržao gao je i Pio XI. sve dok radi poodmaklih godina nije to mjesto ostavio god. 1930. uredivši dugogodišnji spor između Svete Stolice i Italije. Ali poglavitc rad pokojnog kardinala bio je na pravničkom polju i njegovo je najglavnije životno djelo Crkveni Zakonik, koji je papa Benedikt XV. objavio god. 1917. Za njegova dobra djela neka ga Bog vječnom srećom nagradi!

Golemi Kristov kip u Alpama. Koncem listopada blagoslovio je biskup iz Annecya msgr. De la Villrabel monumentalni kip Isusa Krista u selu Houches, naprama najvišem vrhuncu Alpa, Mont-Blancu. Na podnožju kipa sagrađena je jedna kapelica posvećena Kraljici mira. Na ulazu u kapelicu stoji ploča sa poprsjem Pija XI. i sa natpisom koji spominje, da se je tu bio popeo, još kao obični svećenik, sadanji Sveti Otac te da se je odmarao u tom selu Houches. Sam kip Kristov pokazuje našeg Spasitelja, kako je podigao desnicu na blagoslov.

Osvajajnje jedne nove pozicije za katolički rad u Mađarskoj. Poznat je u Mađarskoj grad Debrecin kao središte kalvinizma, tako da taj grad nazivlju »kalvinističkim Rimom«. Međutim u zadnje vrijeme položaj katolika tamo se ustrajno mijenja. To se osobito očituje u bujnom katoličkom vjerskom životu. Grad, koji broji nešto preko 100.000 duša, ima danas nekih 25 posto katolika. Radi toga nastoje da podignu nove katoličke crkve i katoličke profesionalne škole.

Ugledni Amerikanac o katolicizmu. Nedavno je papinski apostolski delegat u Sjedinjenim Državama msgr. Cicognani posjetio grad Cleveland te ga je tom prigodom pozdravio guverner države Ohio, Georg White, koji inače ne pripada katoličkoj vjeri. On je u svom pozdravnom govoru rekao i ove riječi: »Vaša je prisutnost dobar znak za sređivanje odnošaja u našem narodu. Vi ste predstavnik jedne velike moći u stabiliziranju naše zemlje. Ja uzimam ovu prigodu da katoličkoj crkvi, kao jednoj od najvećih tvrđava prava i reda, izrazim udivljenje i priznanje.« Medjutim nije se čuditi što ovakove izjave daje predsjednik jedne manje države, kad znamo, kako se je više puta najbolje i pun udivljenja za naučavanje i djelovanje katoličke Crkve izrazio sam predsjednik svih Američkih Sjedinjenih Država, Roosevelt.

Današnje stanje katoličke štampe u Njemačkoj. Uslijed žestoke navale na katoličke ustanove u Njemačkoj, stradala je također katolička dnevna štampa. Tako dva negda najveća katolička njemačka dnevnika »Germania« i »Kölnische Volkszeitung«, koji su prije izlazili u stotinama hiljada istisaka sada izlaze prvi u deset, a drugi u osamnest hiljada. Međutim, dok su tako nazadovali veliki dnevnici, zanimiva je činjenica, da je narastao broj pojedinih župskih ili biskupijskih glasila, koji su se do sada tiskali u mnogo manje primjeraka i mnogo slabije bili čitani. Uzrok leži u tome, što su ovi posljednji listovi pod neposrednom kontrolom biskupa, pak mogu da imadu veću slobodu u pisanju i u širenju. Karakterističan je na pr. slučaj berlinskog lokalnog lista »Kirchenblatt«, koji sad izlazi u 51.000 primjeraka i koji je mnogo čitan i od nekatolika, dok je taj isti list ranije bio puno manje poznat i proširen.

Ispovijedanje vjere u republici Haiti. Ministar vjeroispovijesti u Haitima, Leon Lalean predao je u župskoj crkvi u Turgeau nadbiskupu iz Port-au-Prince Josipu La Goname u ime vlade narodnu zastavu ukrašenu slikom Srca Isusova. Nadbiskup ju je primio u ime crkve i položio je pred kip presv. Srca. Ovoj svečanosti prisustvovala su dva bivša predsjednika republike, D. Legitime i E. Roy, a kadeti vojne škole odali su vojne počasti.

Broj katoličkih redovnika u Njemačkoj. Često se preuveličava, napose sa protukatoličke strane broj redovnika u Njemačkoj. Međutim i samim katolicima malo je poznato, kako je još uvijek taj broj dosta malen, ako ga poredimo sa brojem katolika i ako pogledamo kakav je postotak prema stanovništvu. Na 1100 njemačkih katolika dolazi samo jedan svjetovni svećenik, a tek na 1912 katolika jedan duhovnik-redovnik. U Njemačkoj postoji svega 45 raznih vrsta redovničkih družba. Od regularnog klera imaju najviše kuća franjevci, naime upravo 100. Za njima dolaze kapucini sa 52 kuće, a onda isusovci sa 41 te benediktinci sa 34. Od laičke braće najbrojnija su Milosrdna braća sa 64 kuće i 1168 redovnika. Međutim, ako gledamo brojčano stanje, onda imamo ovaj raspored: benediktinci 2054, franjevci 1765, kapucini 869, isusovci 653. Premda je gore spomenuto da je to još uvijek malen broj prema stvarnoj potrebi, ipak se zadnjih godina opaža utješan porast.

DVIJE RIJEČI PRETPLATNICIMA NA POČETKU GOD. 1935.

Ulazeći s našim Glasnikom u XIX. godinu njegova opstanka, hoćemo da svim našim dragim pretplatnicima i prijateljima upravimo dvije molbe. Prva se odnosi na njih lično i neposredno, a druga na njihovu dobru volju u promicanju i podupiranju plemenitog djela.

Najprije dakle molimo naše vjerne pretplatnike, koji su nas i do sada svesrdno pomagali, da nam ostanu vjerni i nadalje. Mi znamo da je za po kojega od njih uredno plaćanje »Gospine Krunice« mala žrtvica. Kažemo mala, jer smo uvjereni, da svatko lako nađe načina da joj doskoči. Jer teško da može biti nekoga, da ne prikupi onih samih 10 Din za jedan glasnik, koji za tu cijenu kroz godinu dana toliko materijala donosi. Za uplatu dugovanja iz prošle godine, kao što također i za pretplatu za godinu 1935. mi smo u zadnjem broju priložili čekovne uplatnice, pa zato molimo, da se svi, koji trebaju, njima posluže.

Drugo što ih molimo jest to, da porade, kako bi se u njihovoj okolini naš glasnik što više proširio. Neka svaki sadanji pretplatnik nastoji da nađe jednoga novog. Mi smo uvjereni, da to nastojanje ne će ostati bez uspjeha. Dapače njihov će im susjed, prijatelj biti zahvalan, što su ga uputili na naš glasnik te što je uz malu žrtvu do njega došao.

Već unaprijed za sve hvala i u novoj godini od Boga svako dobro!

KRUNIČARSKI ŽIVOT

DOBRE ODLUKE

Suvišno je skoro govoriti o važnosti dobrih odluka. O tome je naime svaki kršćanin mnogo puta bio poučen, a sigurno je istinitost i opravdanost toga mnogi već u svome vlastitom životu osjetio. Dapače revnom i pobožnom kršćaninu ne prođe ni jedan sami dan da ne učini i ne obnovi svoje dobre odluke. Jutrom svakoga dana on svoju volju pripravno prikazuje svome Stvoritelju, odlučujući da će mu taj dan nastojati što bolje ugoditi, ispunjavati u svemu njegovu volju u svojim dužnostima. Ali ne samo da mnogi obećavaju ponovno svaki dan vršenje svojih dužnosti, nego se dobrovoljno obvezuju da će učiniti nešto na što inače nijesu vezani. A to je najljepši cvijet što ga mogu Bogu prikazati, budući je dokaz ljubavi, koji se ne zadovoljava samo s onim što je zapovjeđeno, već hoće i ono što je samo savjetovano.

Međutim kako ima odluka, koje svakog dana obnavljamo, tako je veoma korisno da nekoje odluke napravimo u početku svake nove godine. Te odluke dakako moraju da imaju općenitije značenje i da mnogo dublje i šire zahvate u život kršćanina. Te godišnje odluke treba da budu kao neki svjetionici, koji će nam svijetliti na godišnjem putovanju, i koji će nas ponovno dovesti na ravan put, kadgod bilo radi pokvarene naravi bilo radi nemarnosti i popustljivosti počnemo kolebati u revnosti našeg kršćanskog života. Jer uza sve naše dobre odluke mnogo puta život sobom donosi takve okolnosti i slučajeve, u kojima se mi veoma lako udaljimo od jednom stvorenih dobrih odluka, ako ih često ne obnavljamo, vraćajući im tako prvotnu gorljivost i svježinu. A Bog nas uvijek zove. On nam dapače uvijek nudi svoju pomoć i milost, da iziđemo iz stanja nemarnosti i mlakosti i da se opet oduševimo u njegovoj svetoj službi. Nemamo dakle drugo, nego da se poslužimo tim darovima Božje dobrote, i naš će klonuli duhovni život opet dobiti novog žara i poleta.

Ono što napose kao Kruničari treba da na početku i ove godine 1935. odlučimo jest to, da ćemo radosno i ustrajno ispunjati svoje obveze, koje smo dragovoljno na sebe uzeli. Pak premda nas one ne vežu ni pod koji grijeh, mi treba ipak da ih revno i savjesno ispunjamo. Dapače u to ispunjanje treba da unesemo jedno osobito oduševljenje, uvjereni da je Bogu, kako je u početku spomenuto, to draže naše djelo u koliko ga dragovoljnije i bez dužnosti vršimo.

NAŠI DOPISI

GROBNIK. — Društvo mladih kruničara. U grobničkoj župi postoji već stoljećima bratovština »Svete Krunice«. Početkom XVI. stoljeća spominje se u Grobniku ova bratovština. U vinodolskom se urbaru čita, kako je sigetski junak Nikola Zrinski, koji je bio gospodar grada Grobnika, nagradio ovu bratovštinu.

23. VII. 1766. sveti otac papa Klement XIII. podiže grobničku bratovštinu na »Nadbratovštinu presv. Krunice«. Sa najvišeg crkvenog mjesta, dobila je ova bratovština svoj auktoritet i priznanje. Stoljećima do dana današnjega nije uvenula, već se kruničarska pobožnost u ovoj župi prenosi od koljena na koljeno. Uz članove Bratovštine, kojih imade nekoliko stotina, osnovano je i društvo »Živa Krunica«, a na blagdan Marijin 8. XII. 1933. osnovano je i društvo »Mladih Kruničara i Kruničarki«. Mladih Kruničara imade 12 četa. Svaki mjesec pristupaju sv. sakramentima, a nedjeljom jednom u mjesecu po podne iza blagoslova imadu kratko razmatranje o značenju i vrijednosti Krunice, koje im drži mjesni župnik. Podjedno upućuju se djeca o ljepoti molitve i lijepom vladanju u crkvi i izvan nje. Mladi Kruničari i Kruničarke nedjeljom i blagdanom pjevaju kod prve sv. mise uz pratnju harmonija. Djetinji skladni i mili glasići privlače mnoge u crkvu. Osobitu pažnju i ljubav te požrtvovnost ovoj strani Kruničara poklanja — obični radnik, ali glazbeno nadareni — domaći sin Josip Kovačić. Na ovaj način Mladi Kruničari sjeme su, koje će uroditi blagoslovljenim plodovima ne samo u ovoj župi, već i u susjednoj okolici.

Mladi Kruničari i Kruničarke u Grobniku

PRILOG:

Zrno do zrna pogača,
Kamen po kamen polača.
Nar. poslovica.

Nastoj da svaka ruka, koja pobožno prebire krunicu, daruje samo jedan dinar mjesečno, pak ćemo već slijedeće godine podići u bijelom Zagrebu velebni hram Majci Božjoj presv. Krunice.

DOPRINOSI ZA GRADNJU SVETIŠTA MAJKE BOŽJE SV. KRUNICE U ZAGREBU

Dobrotvori: Pero Sivjanović, župnik, Din 200.

Din 100: Dr. Stjepan Bakšić; Barbarić Josip, župnik.

Din 50: Štromar Ana.

Din 20: I. Kolibaš; Lesić Olga, učiteljica; Beroš Ruža; Mihoković V.; Franciška Ferenčina, udova.

Din 10: Antuna Fröhlich; Benedik; Časna sestra Benjamina za Marijinu Kongregaciju; Rudolf Radošević; Šokić Milka; T. Mihaceni; Danica Stošić; Kastner.

Din 5: Zorka Ninčević; Marija Prelesnik.

Revnitelji sakupili: Din 170: Belešić Antun: Din 50 preuzv. gosp. Dr. A. Stepinac, nadbiskup; Din 10: Gisela Bakrač; Josip Jarh; Ljubica Tomek; Pavunić; Zora Masan; Franjo Radej; Vera Klausberger; Mila Hangi; Dragica Cernelić; Marija Bakrač; Ljubica Tomek; Antun Belešić.

Din 70: Ema Nikolić.

Din 50: Ivana Grubišić (na blokovima).

Din 25: Škleber Marija Din 5: Kovačić A.; Reven A.; Zimer J.; Din 10: Šklebar Marija.

Viktorija Vukonić darovala zlatni lanac sa medaljonom, po nakani.

Din 33.50: Sestre Malog Isusa, Antunovac.

Moleći nebesku Kraljicu presv. Krunice, da ona obilno odvrati plemenitim darovateljima, mi im preporučamo, da i dalje imaju pri pameti plemenito djelo, doprinoseći za nj prema mogućnostima i preporučujući ga ujedno u svojoj okolini.

Dominikanski samostan i odbor za gradnju.

AKCIJA ZA PROŠIRENJE I POLJEPŠANJE CRKVE — MATICE BRATOVŠTINE PRESV. ROZARIJA (SV. KRUNICE) U SPLITU

Poslaše svoj milodar na čast mile Majke presv. Rozarija (sv. Krunice) slijedeći:

Po Din 600: N. N. (Split).

Po Din 400: don L. Fabjanić.

Po Din 200: N. N. (Split).

Po Din 150: (za troškove oltara sv. Ane i sv. Tereze) N. N.; V. Katalinić; M. Brajević; I. Mikelić.

Po Din 145: N. Kaliterna.

Po Din 120: o. A. N.

Po Din 50: (za oltar sv. Ane) N. N.; L. K.; B. D.; M. Bego; M. Brajević; A. Kunac; M. Ivanišević; H. Vanda; M. Glavinović; M. Strpić.

Po Din 20: J. Cerovski; L. Laneve; K. Cukrov; J. Celegin; J. C.; A. Zgomjer Din 15.

Po Din 10: J. Vukić; J. Metličić; S. Dragoević; J. Pujizina; T. Lete; M. Hortan; M. Nikolić; K. Ronlinović (Beograd); K. C.; N. N.

Po Din 5: M. Grundler; I. Bilić; V. Ronić; S. Skaus; M. Lukas; J. M. Din 70; R. Bujas sakupila Din 60; Sestre Cukrov sakupile Din 80; ponovno 74 Din; A. Marija sakupila 55 Din; A. Duka (ponovno) Din 20; R. Stipetić 88 Din; Tirany Bara sakupila Din 174; M. Skaričić sakupila Din 117; S. Alvernija Din 88; K. Kuničić 55; J. M. Din 60; G. Kolenz Din 25. — U škrabici crkvenoj za ovu svrhu nađeno je Din 2260.

Plemenitim radovateljima neka mila Majka sv. Rozarija (sv. Krunice) obilno odvrati. Imena drugih darovatelja slijedit će u slijedećem broju Glasnika.

Javljamo članovima i članicama bratovštine presv. Krunice kao i svim ljubiteljima Majke Božje, da se premješta i četvrti oltar. Počeli smo uređivati i drugu pobočnu crkvenu lađu. Poslije Božića, premjestiti će se i ostala dva oltara u novu lađu. I tako će svi oltari biti premješteni, osim glavnoga oltara, na kojemu je i kip Gospe presv. Rozarija. Novaca nemamo, ali se ufamo u pomoć Božju kao i u blagodarnost čitatelja Glasnika Gospine Krunice te štovatelja Marijinih da nas neće zapustiti ni sada, kada smo na ovom poslu. Još valja premjestiti glavni oltar, urediti nove lađe, još valja dovršiti zvonik, i t. d., zato nas pomozite, da što prije dođemo do kraja, da na koncu krasan kip Gospe od Rozarija, okrunimo zlatnom krunom i to će biti znak ljubavi braće i sestara bratovštinâ presv. Rozarija (sv. Krunice) prema nebeskoj Majci.

Svaki milodar u novcu ili u srebru i zlatu pošaljite na: **Pobožno društvo presv. Rozarija** (dominikanski samostan) **Split, Hrvojeva 2.**

KNJIŽEVNOST

Kalendar Srca Isusova i Marijina 1935. Naklada »Glasnika Srca Isusova« Zagreb, Palmotićeva ulica 33. Cijena 10.— Din. Ovaj stari i dobro poznati i rašireni kalendar dolazi i ove godine, bogat i sadržajem i opremom, da donese u naše hrvatske kuće pouke i zabave. Zato je sigurno da će ga, uza sve ekonomske neprilike, naš puk rado primiti i nešto za njegovu dobavu žrtvovati.

Kalendar Sv. Ante 1935. Uprava »Glasnika sv. Ante« Sarajevo. Cijena Din. 10.— Par zadnjih godina neobično je poskočio ovaj kalendar i veličinom i opremom. Taj skok se kod njega opaža kao ni kod kojeg drugog našeg kalendara. Zato uistinu treba odati priznanje njegovom uredniku, koji je također znao prikupiti suradnju od mnogih naših najboljih katoličkih pisaca. Jedna je novost u tom kalendaru to, što je uz članke pojedinih pisaca donesena i njihova slika, te tako čitalac ima prilike da bar tako upozna mnoge pisce, do kojih bi slika inače teško bio došao.

Tablica ura Vječnoga Rozarija

za godinu 1935.

Odjel	Od ure - do ure	Vrijeme	Odjel	Od ure - do ure	Vrijeme
I.	4.—5.	po p.	XIII.	5 – 6.	po p.
II.	3.—4.	po p.	XIV.	9.—10.	po p.
III.	6.—7.	pr. p.	XV.	9.—10.	pr. p.
IV.	7.—8.	po p.	XVI.	10.—11.	po p.
V.	11.—12.	pr. p.	XVII.	1.—2.	po p.
VI.	2.—3.	pr. p.	XVIII.	11.—12.	po p.
VII.	12.—1.	po p.	XIX.	10.—11.	pr. p.
VIII.	1.—2.	pr. p.	XX.	12.—1.	pr. p.
IX.	3.—4.	po p.	XXI.	2.—3.	po p.
X.	5.—6	pr. p.	XXII.	8.—9.	po p.
XI.	7.—8.	pr. p.	XXIII.	8.—9.	pr. p.
XII.	4.—5.	pr. p.	XXIV.	6.—7.	po p.

Samostan Dominikanaca — Split, Dalmacija.

Odgovorni urednik o. Sibe dr. Budrović, Zagreb, Kažotićev trg 4.

Tisak knjigotiskare Braća Kralj